

[Norup.]

heden er af overordentlig stor betydning både for værnenes kampkraft, den daglige uddannelse og forståelsen mellem befolkningen og værnene.

Vi har fra vor side set således på befalingsmandsproblemet, at nu gjaldt det om at komme til bunds i spørgsmålet ved at ændre de forhold, som erfaringen havde vist var uholdbare, og som ikke var fulgt med udviklingen. Samtidig måtte der tages hensyn til, at ordningen skulle have bærekraft frem i tiden og ikke skulle ændres i løbet af kort tid.

Hovedformålet var at få så mange faste og dygtige befalingsmænd som muligt, og som en forsvarlig økonomi tillod, det vil sige at man heller ikke måtte overdimensionere. Spørgsmålet voldt ingen særlige vanskeligheder for de faste officerers vedkommende; dér lå arbejdsområdet fast, og dér kunne antallet gradvis udvides, efterhånden som værnenes opbygning skred frem. Kom der større tilgang på officersskolerne, hvad der måtte forventes, ville det nok i hovedsagen gå i løbet af nogle år. Det vanskelige problem var underbefalingsmændene, det vil sige de værnepligtige og faste underbefalingsmænd, som var de faste officerers hjælpere i den daglige tjeneste, og som i stort antal er bydende nødvendige både under uddannelsen og i krig, ikke mindst for de faste underbefalingsmænds vedkommende. Her havde man jo gennem årene, særlig i hæren, fået det såkaldte officiantsspørgsmål, som bl. a. var opstået på grund af en efter min mening uhensigtsmæssig ordning i 1922. Dette skal ikke siges til forklejning af officianterne, som har ydet en ganske overordentlig dygtig indsats gennem mange år, men man skal aldrig i værnene operere for meget med et ligestillingsbegreb — det skaber kun komplikationer. I kommandospørgsmål bør der være en ren linie.

Men erkendelsen af den absolutte tjenstlige nødvendighed af i alle værn til praktisk tjeneste at have en større, god og fast underbefalingsmandsklasse, der ikke gradsmæssigt var overdimensioneret, men som senere måtte have mulighed for advancementer efter længere uddannelsestid, førte flertallet i forsvarskommissionen til den nuværende ordning. Ved denne sikres der værnene en godt uddannet fast befalingsmandsklasse netop til den praktiske tjeneste i alderen fra nogle og tyve år til omkring 40 år; herefter avancerer de egnede — og dette er formentlig den almindelige regel — til en første fast officersstilling, og derefter

er der muligheder for videre advancement til kaptajn.

Bortset fra de lidet gode navne „fenrik“ og „overfenrik“ er denne ordning en acceptabel ordning. Det er jo muligt, man i et udvalg kan finde bedre navne. Jeg personlig vil foretrække „kvartermester“ og „overkvartermester“ eller „vagtmaster“ og „overvagtmaster“. Den af de radikale foreslåede subsidiære løsning: at bibeholde officianttitlen, kan vi ikke tiltræde.

Samtidig er der, således som den højtærede forsvarsminister nøje har gjort rede for, åbnet adgang til, at enhver, der har evner og vilje dertil, kan blive linieofficer gennem de militære forskoler og derved have chance for at nå de højeste stillinger.

De tre partier har selvfølgelig alle måttet fire på deres principielle stilling for at nå en løsning, som alt i alt dog må betragtes som bæredygtig, selvom der nok for marinens vedkommende kan være visse vanskeligheder, særlig i skibene, men det gjaldt jo om at finde en enhedsordning fælles for alle værnene.

Der er straks — således som det er nævnt i bemærkningerne —, inden den forhåbentlig større tilgang til befalingsmandsgrupperne melder sig, og indtil de nyoprettede mathstillinger, særlig i hæren, kan nå at virke, skabt udveje for, at nuværende værnepligtige og særlig reservebefalingsmænd kan ligge længere inde til frivillig tjeneste. Her ved kan der skabes en forhåbentlig relativt stor kærne af befalingsmænd, som gennem længere tid kan stive afdelingerne af.

Jeg vil håbe, at der nu kan falde ro om befalingsmandsspørgsmålet, og at befalingsmændene, der nu kender deres arbejdsvilkår, det vil sige garnisons-, advancements- og lønningsforhold, med vanlig energi og trofasthed vil fortsætte arbejdet med en noget mere optimistisk tro på fremtiden.

Jeg vil derefter vende mig til de for forsvarsopgavernes løsning så vigtige *organisationslove*, der fastsætter værnenes størrelsesorden og i forbindelse med befalingsmandsloven foreløbig også fastsætter uddannelses-tidens længde. Det årlige rekrutkontingent bestemmes jo derimod på de årlige finanslove.

Efter den højtærede forsvarsministers detaillerede redegørelse for organisationsloven skal jeg nøjes med kort at opridse visse hovedlinier med det formål på baggrund heraf at svare på det vigtige spørgsmål, om disse værn efter vor mening kan løse de foreliggende opgaver på betryggende måde.

For hærens vedkommende organiseres der